

1900

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi četrtek, datiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do ponedeljka pred izdajo določene številke vpsolati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za celo leto K 1.— s poštnino K 1.20. Pri odjemanju več ko 10 številk primeren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, 1/2 strani K 16.—, 1/4 strani K 8.—, 1/8 strani K 4.—, 1/16 strani K 2.—, 1/32 strani K 1.— Pri večkratnem oznanilu posebno znižana cena.

Štev. 3.

V Ptuju v nedeljo dne 29. julija 1900.

I. letnik.

Našim naročnikom!

Tako dolgo dokler se bojo tiskovine Ciril in Metodovega in Mohorjevega društva po župniških razdelevale, in dokler gospodje duhovniki in učitelji bojo za „Gospodarja“ in „Domovino“ naročnike nabirali in jim izvode delili, tako dolgo bojo smeli tudi trgovci „Štajerca“ zastoj dajati. In ako bojo ti ljudje radi tega trgovce naznanili, potem bomo tudi mi gospode župnike, kaplane in učitelje z ovadbo počastili. Materjala za to imamo dovolj. Razen tega smo mi **na naše stroške** našim naročnikom, ki so na 10 ali več „Štajercev“ naročeni, pri c. kr. namestništvu za licenc prodajanja časnikov potrebno ukrenili, in sicer takó, da bojo tisti pravico imeli tudi **posamične številke „Štajerca“ po 4 vinarje prodajati**, ali pa tudi zastoj dajati.

Škoda po divjačini.

Najboljši dokaz, da se za našega kmeta pri poljedelstvu nikdo ne briga, je postava o lovstvu divjačine. Govorilo se je sicer o lovstvu v deželnih zborih že večkrat, pa visoki gospodje, ki ljubijo lov, znali so vsako-

Oslova napatnica.

Od P. K. Rosegger-ja.

Dobri znanec, kateri se je rad s starimi povestnicami bavil, ker je mislil, v takih rečeh, da bi mu tudi staro vino ljubše bilo kakor pa kaka nova brozga; mi je pred kratkem pripovedoval eno staro povest, ki ni kar si bodi.

Prišel je v največji vročini neko soboto en kmet s svojim oslom v Ljubljano. Ko je pri mlinarju svojo vrečo z žitom odložil in se potem na trg podal je rekel: „presneta vročina katero moram trpeti.“ Jaz tudi, si misli osel. „Pa žeja ki jo imam!“ pravi zopet kmet. Jaz tudi, si misli osel.

Ko prideta do krčme, priveže kmet svojega tovarša s štrikom za plot, ki je v senci bil in teče v krčmo na „glaš frišnega.“ Lepo, hladno je vino, sladko je in zraven še rezko kar se na jeziku čuti.

„Kaj je to za eno vino?“ vpraša kmet. „Lutenberger“, odgovori krčmar. „Glej, glej, lutenbergerja imaš ti? pa je tudi pristen?“ Krčmar ga po strani pogleda: „Kaj misliš ti o meni? da bi jaz ne imel pristnega vina? Ne, ljubi moj, pristnega lutenbergerja ti še svoje življenje napiši pil.“ „Nisem še sploh nobe-

krat take razprave preprečiti in se le smejali, ako se kmetu po divjačini škoda godi.

Jaz bi si dovolil take gospode prositi, da bi enkrat po zimi, kadar je dosti snega, me po mojem posestvu malo spremili.

Najprvo pridemo v vinograd. Tam sem z velikim trdom in velikimi stroški zasadil mali kos zemlje z amerikanskimi trtami in z veseljem spoznal, da mi bo ta kos skoraj polovico več nesel kakor pa drugi del enake velikosti s starim trsom. Toraj na vrsto pride rezanje, pogledam v vinograd in vidim, da je zajec pri nekaterih trtah, ki bi že dobro roditi mogle, po 1, 2, 3 očesi odjedel tako, da so trte pohabljene in o kaki trgatvi pri teh to leto ni govoriti. Potem gremo v sadni vrt. Misli se splošno, da zajec debela od breskev in češpelj ne poškoduje, pa zmotili smo se, ker tudi ta drevesa so bila objedena in jaz, ker jih nisem zavaroval, nimam nobene pravice do odškodnine. Stopimo dalje k 20letni jabolki. Taka drevesa se po navadi zavoljo njih debele skorje ne obvezujejo s slamo, ampak samo z ilovico, apnom ali drugimi raznovrstnimi sredstvi namažejo, kar za par let trpi, ali letošnjo zimo sem se prepričal, da tudi tako zavarovana debela proti zajcem niso varna. Pojdimo potem k mladikam.

„nega lutenbergerja pil“, prizna kmet, „slišal sem pa da je dober.“ O ti norec, ki mi dobro vino v ušesa spuščáš — v grlo sliši ono! „Ali ti smem dotočiti?“ reče krčmar. „No, pa le“, pravi kmet in pije misleč pravega lutenbergerja. Krčmar bi se lahko pridušil na to.

Za njegovo hišo zadej na dvorišču stanuje pader, ki ne plačuje stanovanja nič, in ta se piše Franc Lutenberger, pa dela vino. Voda, koreničenje, cukur in fige, cimet in drugi gvire, malo žganja zraven, in še marsikaj drugega; kako se vse to meša pa nobenemu ne pove. V njegovi latinski kuhinji se tudi še marsikake druge pijače skuhajo, in glej, na dvorišču stoji polno korito „lutenbergerja“, frišno kuhanega in ravno kar kipi, tako da bojo gosti zopet kmali kaj dobrega za piti dobili.

Oslu pri plotu pa postane dolgočasno, in si misli: kaj, ali nebo kmeta nazaj? — Potrese z glavo, — še enkrat — in štrik se je pretrgal. Sedaj sme iti tudi on kamor hoče. Poda se toraj na dvorišče k vodnemu koritu svojo žejo gasit. Ne — misli si osel, ko iz korita pije, kaj je to za ena voda? Jaz se ne spoznam, ali je to slaba voda, ali pa dobro vino; pa